

Rapport

Datum: 5 december 2005
Rapportnummer: 2005/374

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de advocaat-generaal bij het ressortsparket te Den Haag pas op 20 maart 2003 een vordering heeft gedaan tot opheffing van de voorlopige hechtenis.

Volgens verzoeker heeft hij te lang voorlopige hechtenis ondergaan, nu deze periode de duur van de hem bij nog niet onherroepelijk arrest van het gerechtshof te Den Haag opgelegde vrijheidsstraf van 24 maanden - met inachtneming van de aftrek wegens vervoegde invrijheidstelling - overschreed.

Beoordeling

Algemeen

1. Tegen verzoeker werd strafvervolgung ingesteld wegens een verdenking van het plegen van een misdrijf, ter zake waarvan op grond van artikel 67 van het Wetboek van Strafvordering voorlopige hechtenis is toegelaten. Verzoeker werd op 2 november 2001 in verzekering gesteld. Hierna werden achtereenvolgens zijn bewaring en zijn gevangenhouding bevolen.

2. Bij arrest van 21 augustus 2002 veroordeelde het gerechtshof te Den Haag verzoeker tot een vrijheidsstraf voor de duur van 24 maanden. Het hof bepaalde dat de tijd die verzoeker in voorarrest had doorgebracht bij de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde vrijheidsstraf in mindering diende te worden gebracht. Het hof bepaalde in zijn arrest niet dat de voorlopige hechtenis op grond van artikel 75, lid 6 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 2.4.) op termijn - hangende beroep in cassatie - diende te worden opgeheven (zie ook Achtergrond, onder 3.).

3. Verzoekers raadsman stelde beroep in cassatie in. Bij arrest van 3 februari 2004 vernietigde de Hoge Raad het arrest van het hof wat betreft de duur van de opgelegde straf; de Hoge Raad verminderde de straf tot 23 maanden.

4. Verzoekers raadsman vroeg het ressortsparket te Den Haag op enig moment om opheffing van het bevel voorlopige hechtenis te vorderen.

De afdeling executie van het ressortsparket te Den Haag stelde verzoeker in opdracht van de executie advocaat-generaal op 20 maart 2003 in vrijheid.

5. Het College van procureurs-generaal bood verzoeker - nadat de Nationale ombudsman een onderzoek had ingesteld - een tegemoetkoming aan. Verzoekers raadsman liet tijdens het onderzoek weten dat verzoeker zich nog beraadde over de aanvaarding van dit aanbod.

I. Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de advocaat-generaal bij het ressortsparket te Den Haag pas op 20 maart 2003 een vordering heeft gedaan tot opheffing van de hem opgelegde voorlopige hechtenis.

Volgens verzoeker heeft hij te lang voorlopige hechtenis ondergaan, nu deze periode de duur van de hem bij nog niet onherroepelijk arrest van het gerechtshof te Den Haag opgelegde vrijheidsstraf van 24 maanden - met inachtneming van de aftrek wegens vervroegde invrijheidstelling (zie Achtergrond, onder 1.1.) - overschreed.

Verzoekers advocaat bracht naar voren dat er hiermee sprake was geweest van onrechtmatig overheidsoptreden.

2.1. De minister van Justitie liet weten het College van procureurs-generaal in verband met deze klacht om inlichtingen te hebben gevraagd. De minister gaf aan de klacht in formele zin niet gegrond te achten. Hij baseerde zich bij dit oordeel op de volgende omstandigheden. Verzoeker zou volgens de minister op 5 februari 2003 in aanmerking zijn gekomen voor vervroegde invrijheidstelling (ook: v.i.). De v.i.-regeling is echter pas van toepassing wanneer een vonnis of arrest onherroepelijk is geworden, zo liet de minister weten (zie ook Achtergrond onder 1.2. en 2.5.). In dit geval was het arrest van het gerechtshof op het moment dat v.i. kon worden verleend nog niet onherroepelijk geworden, nu verzoekers raadsman hiertegen beroep in cassatie had ingesteld. In zo'n geval blijft het bevel voorlopige hechtenis van kracht (artikel 75, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering (Sv); zie Achtergrond, onder 2.4.), totdat de uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan, aldus de minister. Van onrechtmatige detentie was naar het oordeel van de minister dan ook geen sprake geweest.

2.2. De minister liet echter weten dat het College van procureurs-generaal aanleiding had gezien, gelet op de in dergelijke gevallen bestendige praktijk, om verzoeker uit overwegingen van coudance een tegemoetkoming aan te bieden. De minister verwees voor een toelichting op de bestendige praktijk, alsook voor het antwoord op een aantal door de Nationale ombudsman gestelde vragen, naar een ambtsbericht van de hoofdadvocaat-generaal bij het ressortsparket te Den Haag. In dit ambtsbericht staat onder meer het volgende te lezen.

"Ad 1

Zolang er nog -zoals in onderhavige zaak- een cassatieberoep loopt, is het arrest niet onherroepelijk en duurt de voorlopige hechtenis voort. Artikel 67a lid 3 is dan uiteraard ook van toepassing.

De ervaring leert dat een cassatieberoep dat uitsluitend door een verdachte wordt ingesteld, nooit tot een hogere straf leidt dan de straf die is opgelegd door het Gerechtshof.

Dit betekent dat de verdachte die een cassatieberoep heeft lopen -gelet op artikel 67a lid 3- in vrijheid moet worden gesteld op de VI datum, hetgeen in de praktijk ook gebeurt in het R ressort 's-Gravenhage.

Ad 2

De OvJ en de A-G hebben inderdaad de taak om zelf in de gaten te houden of -in een concrete zaak- de duur van de voorlopige hechtenis die van de te verwachten vrijheidsstraf niet gaat overtreffen en dienen zonodig zelf een vordering opheffing voorlopige hechtenis in te dienen.

In de praktijk stelt de afdeling executie van het R ressortsparket 's-Gravenhage de verdachte op de vi datum in vrijheid, tenzij het OM een strafmaatappel heeft ingesteld. Wanneer een verdachte cassatie heeft ingesteld, stelt de afdeling executie van het R ressortsparket 's-Gravenhage verdachte in vrijheid op de vi datum.

AD 3

Tenzij de Officier van Justitie hoger beroep in heeft gesteld om dat hij/zij onder andere van oordeel is dat de opgelegde straf te laag is, wordt de vi datum als uitgangspunt gehanteerd in de gevallen als bedoeld in de artt. 67a lid 3 en 75 lid 4 Sv. Overigens vindt in dit geval toetsing van het voortduren van de voorlopige hechtenis plaats door het Gerechtshof 's-Gravenhage en kan de voorlopige hechtenis nooit langer duren dan de bruto opgelegde gevangenisstraf.

Ad 4

De Advocaat-Generaal heeft niet gevorderd dat de voorlopige hechtenis zou worden opgeheven, maar de afdeling executie van het R ressortsparket heeft verzoeker in opdracht van de executie Advocaat-Generaal op 20 maart 2003 in vrijheid gesteld. In deze zaak was per vergissing niet geconstateerd dat de vi datum inmiddels bereikt was. Op het moment dat de advocaat van verzoeker het R ressortsparket heeft geïnformeerd over deze ommissie, is verzoeker alsnog in vrijheid gesteld."

II. Beoordeling

3.1. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. De artikelen 67a, lid 3 en 72, leden 3 en 4 van het Wetboek van Strafvordering (Sv; zie Achtergrond, onder 2.) hebben de strekking te voorkomen dat de voorlopige hechtenis tijdens de behandeling van een zaak in eerste aanleg langer voortduurt dan de duur van de naar verwachting op te leggen vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel. Dit wordt voor het hoger beroep in artikel 75, lid vier en lid zes Sv geregeld. Uit dit samenstel van voorschriften volgt dat voorlopige hechtenis in

beginsel behoort te eindigen zodra invrijheidstelling zou plaatsvinden indien een gevangenisstraf onherroepelijk zou zijn opgelegd. Het gaat de wetgever er kennelijk om te voorkomen dat de verdachte langer van zijn vrijheid wordt beroofd dan hem 'toekomt'. Bij het bepalen van de datum van invrijheidstelling dient rekening te worden gehouden met de regeling dan de vervroegde invrijheidstelling (v.i.: zie Achtergrond onder 1.1., 3., 5. en 6.).

3.2. Met betrekking tot het voortduren van de voorlopige hechtenis na een einduitspraak in hoogste feitelijke aanleg, hangende de behandeling van een namens de verdachte ingesteld cassatieberoep, wordt het volgende opgemerkt. Artikel 75, lid 5 Sv bepaalt dat, indien cassatie wordt ingesteld, het bevel tot voorlopige hechtenis geldig blijft totdat de uitspraak in laatste feitelijke instantie in kracht van gewijsde is gegaan of door de Hoge Raad is vernietigd. Buiten de verplichting voor de rechter tot opheffing op termijn (het genoemde artikel 75, lid 6 Sv) regelt de wet niet expliciet tot op welk moment het bevel in zo'n geval ook daadwerkelijk ten uitvoer dient te worden gelegd. Gelet echter op de strekking van de bovengenoemde wettelijke bepalingen mag worden aangenomen dat ook voor dit geval de wetgever de bedoeling heeft gehad dat de duur van de voorlopige hechtenis zou zijn gerelateerd aan de netto duur van de in laatste feitelijke aanleg opgelegde vrijheidsstraf. Met andere woorden, het ligt in de bovenomschreven lijn dat de verdachte die wacht op de behandeling van zijn cassatieberoep in vrijheid wordt gesteld op het moment dat de fictieve v.i.-datum wordt bereikt. De verdachte mag de invrijheidstelling dan ook op dat moment verwachten.

4. Met de hoofdadvocaat-generaal is de Nationale ombudsman van mening dat de officier van justitie en de advocaat-generaal een taak hebben om uit *eigen beweging*, in gevallen waarin de duur van de voorlopige hechtenis de feitelijke duur van een bij nog niet onherroepelijke uitspraak opgelegde vrijheidsstraf dreigt te overschrijden, het tijdsverloop in de gaten te houden en zo nodig opheffing van die voorlopige hechtenis te vorderen.

5. Met betrekking tot de gang van zaken in het onderhavige geval overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Voorop gesteld wordt allereerst dat moet worden uitgegaan van de geldigheid van het rechterlijk bevel tot voorlopige hechtenis, krachtens hetwelk verzoeker werd vastgehouden.

In afwijking van de bestendige praktijk, deed het ressortsparket verzoeker door een fout pas op een later moment in vrijheid stellen dan het moment waarop hij vervroegd in vrijheid zou zijn gesteld, ware het arrest van het gerechtshof inmiddels onherroepelijk geworden. Het parket nam niet tijdig het van hem te verwachten initiatief de opheffing van de voorlopige hechtenis te vorderen, waardoor verzoekers vrijheidsbeneming langer duurde dan de materiële duur van de hem (toen) nog niet onherroepelijk opgelegde gevangenisstraf. Geconcludeerd moet worden dat de advocaat-generaal door deze omissie niet heeft voldaan aan zijn hiervóór omschreven wettelijke verplichting.

De gedraging van het ressortsparket is dan ook in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

6. Met instemming neemt de Nationale ombudsman kennis van de beslissing van het College van procureurs-generaal om verzoeker een tegemoetkoming aan te bieden, nu is nagelaten hem op de fictieve v.i.-datum in vrijheid te stellen. Wel moet worden opgemerkt dat het College niet kan worden gevolgd in zijn overweging dat vanuit *coulance* maatregelen jegens verzoeker waren geboden, nu er sprake is geweest van het niet-naleven van een wettelijke verplichting.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de advocaat-generaal bij het ressortsparket te Den Haag is gegrond, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid.

Met instemming heeft de Nationale ombudsman ervan kennis genomen dat het College van procureurs-generaal verzoeker een tegemoetkoming heeft aangeboden in verband met het feit dat is nagelaten hem in vrijheid te doen stellen op de datum waarop de vervroegde invrijheidstelling zou zijn gelast indien het tegen hem gewezen veroordelend vonnis onherroepelijk zou zijn.

Onderzoek

Op 22 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Voorburg, ingediend door de heer mr. A.H. Westendorp, advocaat te Den Haag, met een klacht over een gedraging van de advocaat-generaal bij het ressortsparket te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen verzoeker en de minister van Justitie de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd verzoekers raadsman en de minister van Justitie een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Justitie deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 21 december 2004 gericht aan de Nationale ombudsman, met bijlagen;

Nadere informatie van verzoekers raadsman van 27 december 2004 aan de Nationale ombudsman;

Openingsbrief van de Nationale ombudsman van 11 februari 2005;

Ambtsbericht van de hoofdadvocaat-generaal bij het ressortsparket te Den Haag van 22 februari 2005, met bijlage;

Brief van het College van procureurs-generaal van 1 maart 2005 aan verzoekers raadsman;

Standpunt van 9 maart 2005 van de minister van Justitie gericht aan de Nationale ombudsman, met bijlagen;

Brief van verzoekers raadsman van 25 maart 2005 aan de Nationale ombudsman, met nadere informatie;

Reactie van verzoekers raadsman van 25 mei 2005 op het standpunt van de minister van Justitie.

Arrest van het gerechtshof te Den Haag van 21 augustus 2002.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafrecht

1.1. Artikel 15, tweede en derde lid

"2. De veroordeelde tot tijdelijke vrijheidsstraf waarvan het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte meer dan een jaar bedraagt wordt vervroegd in vrijheid gesteld wanneer

hij twee derde gedeelte daarvan heeft ondergaan.

3. Voor de toepassing van de vorige leden wordt de tijd die door de veroordeelde voor de tenuitvoerlegging van de uitspraak in verzekering, in voorlopige hechtenis of in detentie in het buitenland ingevolge een Nederlands verzoek om uitlevering is doorgebracht onder de termijn begrepen, tenzij die tijd, met toepassing van artikel 68, eerste lid, laatste volzin, van het Wetboek van Strafvordering reeds in mindering is gebracht op een andere straf die de veroordeelde heeft ondergaan."

1.2. Artikel 26

"De gevangenisstraf en de hechtenis gaan, voor zover elk van deze straffen betreft, in:

- a. ten aanzien van veroordeelden die zich in voorlopige hechtenis bevinden ter zake van het feit waarvoor zij veroordeeld zijn, op de dag waarop de rechterlijke uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan;
- b. ten aanzien van andere veroordeelden, op de dag van de tenuitvoerlegging van de rechterlijke uitspraak."

2. Wetboek van Strafvordering

2.1. Artikel 67a, derde lid

"Een bevel tot voorlopige hechtenis blijft achterwege, wanneer ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat aan de verdachte in geval van veroordeling geen onvoorwaardelijke vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel zal worden opgelegd, dan wel dat hij bij tenuitvoerlegging van het bevel langere tijd van zijn vrijheid beroofd zou blijven dan de duur van de straf of maatregel."

2.2. Artikel 69

"1. Het bevel tot voorlopige hechtenis kan door de rechtbank worden opgeheven. Zij kan dit doen ambtshalve of op het verzoek van de verdachte, dan wel - voor zover het een bevel tot gevangenneming of gevangenhouding betreft - op de voordracht van de rechter-commissaris of op de vordering van de officier van justitie.

2. De verdachte die voor de eerste maal opheffing verzoekt, wordt, tenzij de rechtbank reeds aanstonds tot inwilliging besluit, op het verzoek gehoord, althans opgeroepen.

3. In afwachting van de beslissing van de rechtbank op een verzoek, een voordracht of een vordering tot het opheffen van een bevel tot gevangenneming of gevangenhouding, kan de officier van justitie de invrijheidstelling van de verdachte gelasten. Beslist de rechtbank afwijzend, dan wordt het bevel onverwijld verder ten uitvoer gelegd."

2.3. Artikel 72, lid 3 en 4

"3. Bij alle einduitspraken wordt - behoudens het bepaalde in het zesde lid en artikel 17, tweede lid - het bevel tot voorlopige hechtenis opgeheven, indien, ter zake van het feit waarvoor dat bevel is verleend, aan de verdachte noch een vrijheidsstraf van langere duur dan de reeds door hem in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd, noch een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt of kan medebrengen, onvoorwaardelijk is opgelegd.

4. Indien de duur van de onvoorwaardelijk opgelegde vrijheidsstraf die van de reeds ondergane voorlopige hechtenis met minder dan zestig dagen overtreft en geen maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt of kan medebrengen onvoorwaardelijk is opgelegd, wordt, onverminderd het bepaalde in artikel 69, bij de einduitspraak het bevel tot voorlopige hechtenis opgeheven met ingang van het tijdstip waarop de duur van deze hechtenis gelijk wordt aan die van de straf."

2.4. Artikel 75, eerste, vierde, vijfde, zesde en zevende lid

"1. Na de aantekening van beroep van de einduitspraak worden de bevelen tot gevangenneming, gevangenhouding dan wel verlenging daarvan gegeven door de rechter in hoogste feitelijke aanleg. De artikelen 65, tweede lid, en 67 tot en met 69, zijn op deze bevelen van overeenkomstige toepassing.

(...)

4. Zolang het onderzoek op de terechtzitting in hoogste feitelijke aanleg nog niet is aangevangen, kan de voorlopige hechtenis slechts worden verlengd, indien in vorige feitelijke aanleg een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf is opgelegd van tenminste even lange duur als de door de verdachte in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd na verlenging, dan wel indien een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt of kan medebrengen onvoorwaardelijk is opgelegd. De voorlopige hechtenis kan evenwel worden verlengd, wanneer beroep is ingesteld tegen een einduitspraak, houdende onbevoegdverklaring waarbij is bepaald dat het bevel tot voorlopige hechtenis van kracht blijft.

5. Na de einduitspraak in hoogste feitelijke aanleg blijft, onverminderd het bepaalde in het laatste lid van dit artikel, het bevel van kracht totdat de uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan. (...)

6. Buiten de gevallen voorzien in artikel 72, heft de rechter in hoogste feitelijke aanleg het bevel op met ingang van het tijdstip waarop de duur van de ondergane voorlopige hechtenis gelijk wordt aan de duur van de onvoorwaardelijk opgelegde vrijheidsstraf, tenzij een maatregel die vrijheidsbeneming medebrengt of kan medebrengen onvoorwaardelijk is opgelegd.

7. Voor de toepassing van het vierde en zesde lid van dit artikel wordt onder de in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd begrepen: de tijd gedurende welke de verdachte in verzekering was gesteld."

2.5. Artikel 557, eerste lid

"Voor zoover niet anders is bepaald, mag geen beslissing worden ten uitvoer gelegd, zolang daartegen nog eenig gewoon rechtsmiddel openstaat en, zoo dit is aangewend, totdat het is ingetrokken of daarop is beslist."

3. In Tekst en Commentaar Strafvordering (C.P.M. Cleiren en J.F. Nijboer, 2003, is in aantekening 2c) bij artikel 75 lid 4 ondermeer het volgende opgenomen:

"...Niet geregeld is of rekening moet worden gehouden met vervroegde invrijheidstelling. Gelet op de ratio van het onderhavige artikellid ligt het in de rede om de vi-datum als uitgangspunt te nemen omdat een gedetineerde normaliter vervroegd in vrijheid wordt gesteld en het wezenlijk gaat om de duur die iemand bij tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf daadwerkelijk in detentie moet doorbrengen."

4. Het Nederlands strafprocesrecht, mr. G.J.M. Corstens, Kluwer, vierde druk, pagina 388

"Een wetwijziging heeft de in 1974 geïntroduceerde periodieke controle tussen appèl en cassatie afgeschaft. Overigens gelden, voor wat betreft de opheffing van de voorlopige hechtenis, dezelfde regels als bij de einduitspraak in eerste aanleg, zo doet de aanhef van art. 75 lid 6 vermoeden. Art. 75 lid 6 voegt daar voor de appèlrechter nog aan toe dat hij steeds op termijn moet opheffen. Dat ligt voor de hand, omdat er na de einduitspraak in appèl, behoudens in geval van verwijzen of terugwijzen door de HR (art. 75 lid 8) geen periodieke controle meer plaatsvindt. Ook daarbij zal hij met de vervroegde invrijheidstelling rekening moeten houden."

5. Arrest van het gerechtshof te Amsterdam van 11 november 1976, NJ 1977/356

"[Essentie] Geen verdere verlenging van gevangenhouding dan tot de datum waarop de veroordeelde voorwaardelijk in vrijheid had kunnen worden gesteld, wanneer hij tegen 's Hofs arrest geen beroep in cassatie zou hebben ingesteld.

[Tekst] Gezien de vordering van de Proc.-Gen. strekkende tot verlenging van de termijn van de gevangenhouding van X, thans gedetineerd in het Huis van Bewaring I te Amsterdam, die bij arrest van dit Hof d.d. 20 mei 1976 is veroordeeld tot onvoorwaardelijke gevangenisstraf, tegen welk arrest beroep in cassatie is ingesteld;

dat de verdachte op de dag van de uitspraak van dit arrest zich in voorlopige hechtenis bevond, krachtens een door de Rb. te Amsterdam gegeven bevel tot zijn

gevangenhouding, hetwelk na het vonnis van die Rb. door het Hof was verlengd;

dat dit bevel tot gevangenhouding na de datum van genoemd arrest door het Hof is verlengd tot 17 nov. 1976;

dat de ernst van de tegen verdachte gerezen bezwaren blijkt uit de omstandigheid, dat hij bij eerdergenoemd arrest schuldig is verklaard aan een misdrijf resp. misdrijven, als bedoeld in het bevel tot gevangenhouding omschreven, waarvoor krachtens de wet voorlopige hechtenis is toegelaten;

dat ook nog steeds is vervuld een der voorwaarden in art. 67a Sv., naar blijkt uit de feiten en omstandigheden, welke bij de laatste te dezer zake gegeven beschikking, als gronden voor het bevel tot voorlopige hechtenis werden vermeld;

dat door de verlenging van de termijn van de gevangenhouding met dertig dagen, als gevorderd, de duur van de voorlopige hechtenis die van de door het Hof voor de tijd van een jaar en zes maanden opgelegde gevangenisstraf niet zal worden overtroffen, maar:

a. wanneer verdachte zich van 's Hofs arrest niet in cassatie had voorzien, hij op grond van art. 15 Sr. tengevolge van het verstrijken van twee derden van zijn straftijd (de tijd door hem sinds 21 nov. 1975 in verzekering en in voorlopige hechtenis doorgebracht hieronder begrepen) op 19 nov. 1976 voorwaardelijk in vrijheid had kunnen worden gesteld;

b. geen omstandigheden aannemelijk zijn geworden waaruit zou volgen dat indien voormeld arrest voor tenuitvoerlegging vatbaar zou zijn geworden de minister van Justitie niet zou hebben besloten verdachte, als veroordeelde, op 19 nov. 1976 voorwaardelijk in vrijheid te stellen;

c. ook geen andere omstandigheden aannemelijk zijn geworden welke er toe zouden nopen in dit geval anders te beslissen dan om de termijn van de gevangenhouding van verdachte slechts voor de tijd van twee dagen te verlengen;

Beveelt de verlenging van de gevangenhouding van verdachte met twee dagen, ingaande 17 nov. 1976, te ondergaan in het bovengenoemde Huis van Bewaring, althans een Huis van Bewaring. Enz."

6. Beschikking van de Hoge Raad van 9 juni 1980, MRT 1980, met noot WHV

"Beschikking gegeven op na te melden verzoek van W.G.H., geboren te Arnhem op 3 februari 1957, wonende te G.

1. *De procesgang*

De beklaagde is op 29 maart 1979 voorlopig arrest aangezegd als bedoeld in artikel 4 van de Rechtspleging bij de Land- en Luchtmacht.

Bij beschikking tot verwijzing van 3 april 1979 is bepaald dat beklaagde in arrest zal blijven.

Vervolgens is de beklaagde op 1 juni 1979 in vrijheid gesteld, waarna hem op 15 september 1979 wederom voorlopig arrest is aangezegd.

De beklaagde is sindsdien niet in vrijheid gesteld.

Het Hoog Militair Gerechtshof heeft bij sententie van 23 april 1980 de beklaagde terzake van „1. opzettelijke ongehoorzaamheid” en „2. als militair opzettelijk niet voldoen aan een wettige oproeping „voor de militaire dienst” veroordeeld tot achttien maanden gevangenisstraf, met ontslag uit de militaire dienst zonder ontzetting om bij de gewapende macht te dienen.

De beklaagde heeft tegen deze sententie beroep in cassatie ingesteld, op welk beroep nog niet is beslist.

2. De verzoeken

Bij verzoekschrift van 23 mei 1980 verzocht de beklaagde de Hoge Raad (1a) hem uit zijn voorlopig arrest te ontslaan met onmiddellijke ingang, (1b) subsidiair met ingang van de datum waarop verzoeker met toepassing van artikel 15, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht voorlopig in vrijheid gesteld had kunnen worden, indien hij geen beroep in cassatie zou hebben ingesteld, en (2) het hem opgelegde voorlopig arrest te schorsen gedurende de dagen 12, 13 en 14 juni 1980.

De beklaagde, bijgestaan door zijn raadsman, is op 6 juni 1980 gehoord door de daartoe aangewezen raadsheer-commissaris.

3. De conclusie van het Openbaar Ministerie

De Advocaat-Generaal Franx heeft geconcludeerd:

„Wat betreft het verzoek tot opheffing met onmiddellijke ingang tot referte; wat betreft „het verzoek tot opheffing met ingang van de datum dat zonder cassatie waarschijnlijk „VI gegeven zou worden tot inwilliging; wat betreft het verzoek tot schorsing voor drie „dagen in juni eveneens tot inwilliging”.

4. Beoordeling van de verzoeken

Het verzoek onder (1a) is niet voor inwilliging vatbaar, aangezien de Hoge Raad van oordeel is, dat de gronden waarop het voorlopig arrest werd bevolen, ook thans nog aanwezig zijn.

De Hoge Raad acht termen aanwezig de verzoeken onder (1b) en (2) toe te wijzen.

5. *Beslissing*

De Hoge Raad:

Wijst af het verzoek tot opheffing van het voorlopig arrest met onmiddellijke ingang;

Beveelt de opheffing van het voorlopig arrest met ingang van de datum waarop verzoeker met toepassing van artikel 15, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht voorlopig in vrijheid gesteld had kunnen worden, indien hij geen beroep in cassatie zou hebben ingesteld;

Beveelt de schorsing van het voorlopig arrest met ingang van 12 juni 1980 te 08.00 uur tot 15 juni 1980 te 08.00 uur onder de voorwaarden dat de beklaagde:

1. zich gedurende de schorsingsperiode niet schuldig zal maken aan enig strafbaar feit of zich op andere wijze zal misdragen.
2. zich aan het einde van de schorsingsperiode zal melden bij het Huis van Bewaring te Assen teneinde het hem opgelegde voorlopig arrest verder te ondergaan.
3. zich, indien de opheffing van de schorsing mocht worden bevolen, niet zal onttrekken aan de tenuitvoerlegging van het bevel tot voorlopig arrest."